

Sygn. akt I C 2/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Mirosława Dykier – Ginter

Protokolant sekretarz sądowy Agata Piaścik

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. (...) z siedzibą w W.

przeciwko I. M.

o zapłatę

oddala powództwo

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 2/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód G. (...) z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko I. M. pozew o zapłatę kwoty 2.354,10 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty – do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Na dochodzoną pozew kwotę składała się kwota pożyczki – 2.167,40 zł, odsetki wyliczone od dnia 16 kwietnia 2015 roku do dnia 30 listopada 2015 roku – 119,70 zł oraz opłaty windykacyjne – 67,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 16 marca 2015 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z pozwaną umowę pożyczki nr (...) przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, na podstawie której w tym dniu pożyczkodawca przełał na rzecz pozwanej pożyczkę w kwocie 2.167,40 zł. Pozwana nie wywiązała się jednak z zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy.

Powód podkreślił, iż spółka (...) Sp. z o.o. zawarła z P. (...) w dniu 30 listopada 2013 roku Umowę Ramową (...) stanowiącą podstawę do zawierania przez strony kolejnych transakcji instrumentów pochodnych. W ramach tej umowy przeniesiono ryzyko kredytowe z (...) Sp. z o.o. na P. (...) w ten sposób, że (...) Sp. z o.o. płaci stałe wynagrodzenie P. (...) w zamian za zabezpieczenie związane z wystąpieniem zdarzenia kredytowego odnoszącego się do wierzytelności wynikających z pożyczek gotówkowych. W związku z wystąpieniem zdarzenia kredytowego w stosunku do zabezpieczonych wierzytelności oraz zaistniałym rozliczeniem transakcji przez strony, w dniu 28 lutego 2014 roku, (...) Sp. z o.o. przeniosła wierzytelności na P. (...) i otrzymała od tej spółki wynagrodzenie. W dniu 21

stycznia 2014 roku spółka P. (...) zmieniła nazwę na G. (...) w związku ze zmianą po stronie komplementariusza. Powód zaznaczył, że przedmiotem transakcji kredytowych była m.in. wierzytelność przeciwko pozwanej z tytułu przedmiotowej pożyczki o nr (...).

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 14 grudnia 2015 roku wydanym w sprawie VI Nc-e 2345255/15 przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwana I. M. nie złożyła odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiała się na rozprawie wyznaczonej na dzień 31 marca 2016 roku, nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 31 marca 2016 roku Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny, w którym powództwo oddalił.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana I. M. w dniu 18 lipca 2014 roku zarejestrowała się na portalu www.vivus.pl oraz wyraziła zgodę na zawarcie umowy pożyczki nr (...) dokonując przelewu kwoty 0,01 zł na rachunek bankowy pożyczkodawcy.

dowód: wyciąg z rachunku bankowego z dnia 18/07/2014r. k. 17

Pozwana I. M. otrzymała od (...) Sp. z o.o. tytułem umowy pożyczki nr (...) w dniu 18 lipca 2014 roku kwotę 1.400,00 zł.

dowód: wyciąg z rachunku bankowego z dnia 18/07/2014r. k. 17

W dniu 30 listopada 2013 roku (...) Sp. z o.o. i P. (...) zawarły Umowę Ramową 2002, na mocy której zobowiązały się przystąpić do jednej lub kilku transakcji, które są lub będą regulowane postanowieniami umowy ramowej i załącznika do niej oraz dokumentami i innymi potwierdzeniami. Na mocy Załącznika do Umowy Ramowej 2002 z dnia 30 listopada 2013 roku P. (...) przyjęła się na siebie ryzyko kredytowe udzielania pożyczek przez (...) Sp. z o.o. w zamian za określone wynagrodzenie.

dowód: Umowa Ramowa 2002 z dnia 30/11/2013r. k. 29-36v, załącznik do Umowy Ramowej 2002 k. 38-40

W dniu 21 stycznia 2014 roku spółka P. (...) z siedzibą w W. – będąca jedynym komplementariuszem spółki P. (...) – zbyła na rzecz G. (...) z siedzibą w W. ogół praw i obowiązków w spółce P. (...), przy czym na podstawie umowy z dnia 5 grudnia 2013 roku G. (...) stała się jedynym współnikiem spółki P. (...) w wyniku zakupu wszystkich jej udziałów. W związku ze zmianą komplementariusza spółka P. (...) zmieniła nazwę na G. (...)

dowód: umowa zbycia z dnia 21/01/2014r. k. 37-37v, akt notarialny z dnia 21/01/2014r. k. 24-28

W dniu 31 lipca 2015 roku powód zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. Porozumienie o rozliczeniu z fizyczną dostawą, które dotyczyło transakcji kredytowego instrumentu pochodnego (swapu ryzyka kredytowego), na mocy którego powód nabył od zbywcy wierzytelności.

dowód: Porozumienie o rozliczeniu z fizyczną dostawą z dnia 30/07/2015r. k. 41

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie pozwana I. M. nie stawiała się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedziała się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu, zaistniały więc przesłanki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego.

Stosownie do przepisu art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. W przypadku stwierdzenia braku podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, Sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, Legalis nr 16294, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, Prok. I Pr. 1999 nr 9, poz. 30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96, OSNC 1996 nr 7-8, poz. 108).

Sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy, w szczególności na tle innych twierdzeń powoda.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

W niniejszej sprawie twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych sprawy i zaoferowany przez powoda materiał dowodowy – w świetle powyższych wywodów – budzi w ocenie sądu wątpliwości.

Podstawą dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia miała być wierzytelność nabyta przez powoda, przysługująca pierwotnemu wierzycielowi (...) sp. z o.o. z tytułu zawartej umowy pożyczki.

W treści pozwu powód wskazał, że umowa pożyczki zawarta została w formie elektronicznej, a pozwana wyraziła swoją wolę zawarcia umowy pożyczki m.in. w ten sposób, że przesłała na rachunek bankowy pożyczkodawcy kwotę 0,01 zł z tytułem przelewu: „potwierdzam rejestrację i zgadzam się na umowę pożyczki vivus.pl”. Tymczasem ze złożonego do akt sprawy wyciągu z rachunku bankowego dotyczącego wpłaty 0,01 zł wynika, iż oświadczenie – w związku z przelewem tej kwoty przez pozwaną z dnia 18 lipca 2014 roku o wyrażeniu zgody na zawarcie umowy pożyczki – dotyczy konkretnej pożyczki – o numerze (...), której powód nie przedstawił. Zauważyć należy, iż z uzasadnienia pozwu wynika, iż roszczenia objęte niniejszym pozwem wynikają z pożyczki o numerze (...). Pozostałe zaoferowane w sprawie dowody dotyczące zawierania umowy pożyczki to wyłącznie wydruki z systemu (a więc nie zawierające podpisów stron, które nie pozwalają uznać je za dokumenty). I tak są to:

- wzór formularza pożyczki odnawialnej V..pl wraz z załącznikami (nie zawierający odniesień do zawarcia umowy o numerze (...)) oraz podpisu stron) – k. 20-23v,
- twoje warunki umowy pożyczki dotyczące pożyczki numer (...), która odnosi się do udzielenia pożyczki z dnia 16 marca 2015 roku w kwocie 1.050,00 zł – k. 14

- oraz kolejne twoje warunki pożyczki dotyczące również pożyczki numer (...), tym razem z dnia 1 kwietnia 2015 roku odnoszące się do pożyczki w innej kwocie tj. 2.250,00 zł,

- wezwanie do zapłaty z dnia 1 maja 2015 roku, z dnia 15 czerwca 2015 roku i z dnia 31 maja 2015 roku k. 15, 16 i 19.

Nadto powód złożył wyciąg z rachunku bankowego dotyczący dokonania przez pożyczkodawcę na rzecz pozwanej przelewu – w dniu 18 lipca 2014 roku na kwotę **1.050,00 zł** tytułem pożyczki o numerze (...). Nie przedstawił natomiast żadnego dowodu dotyczącego przelewu jakiegokolwiek kwoty z tytułu pożyczki o numerze (...), a więc stanowiącej podstawę roszczenia zgłoszonego w niniejszej sprawie, a tym bardziej, aby z tytułu tej pożyczki przelał pozwanej w dniu 16 marca 2015 roku kwotę 2.167,40 zł.

Wskazane rozbieżności powodują powstanie wątpliwości co do stanu faktycznego wywodzonego w niniejszej sprawie, które uniemożliwiają przyjęcie jako okoliczności stanowiących podstawę rozstrzygnięcia faktów powoływanych w uzasadnieniu pozwu i doręczonych pozwanej pismach procesowych, co rodzi konieczność przeprowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego i oceny wykazania wywodzonych okoliczności faktycznych sprawy.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie sądu zaofiarowane przez powoda dowody nie mogą stanowić podstawy do uznania za wykazaną okoliczność powstania wierzytelności przysługującej pierwotnie pożyczkodawcy (...) sp. z o.o. wobec pozwanej w wysokości i na podstawie wskazanej w treści pozwu.

Wątpliwości sądu budzi również kwestia przeniesienia wierzytelności na rzecz powoda przez pożyczkodawcę. W ocenie sądu powód nie wykazał tej okoliczności wiarygodnymi dowodami. W celu udowodnienia swoich twierdzeń dotyczących przejęcia wierzytelności z tytułu umowy pożyczki powód przedłożył poświadczone za zgodność z oryginałem przez działającego w sprawie pełnomocnika zawodowego kserokopie: Umowy Ramowej 2002 z dnia 30 listopada 2013 roku, Załącznika do Umowy Ramowej, aktu notarialnego zawierającego uchwałę nr 1 w sprawie wyrażenia zgody na przeniesienie ogółu praw i obowiązków komplementariusza z dnia 21 lipca 2014 roku, aktu notarialnego z dnia 21 stycznia 2014 roku zawierającego uchwałę nr 1 Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Spółki w sprawie zmiany statutu Spółki i uchwałę nr 2 Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Spółki w sprawie przyjęcia tekstu jednolitego statutu spółki oraz Umowy zbycia ogółu praw i obowiązków komplementariusza spółki komandytowo – akcyjnej działającej pod firmą: P. (...) Przedmiotowe dokumenty stanowią o transakcjach zawartych pomiędzy spółkami (...) Sp. z o.o., P. (...) i powodem, w tym m.in. zbyciu wierzytelności na rzecz powoda.

W niniejszej sprawie powód w uzasadnieniu pozwu wskazywał, iż na mocy umowy określanej jako „Porozumienie o rozliczeniu z fizyczną dostawą” z dnia 31 lipca 2015 roku nabył wierzytelności, które zostały objęte transakcją swapu kredytowego. Porozumieniem zostały objęte umowy, w których nastąpiło zdarzenie kredytowe w postaci niespłacenia pożyczki. Powód podkreślał, iż wierzytelność przysługująca (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przeciwko pozwanej I. M., również była przedmiotem tego Porozumienia. Powód nie przedstawił jednak jakiegokolwiek dowodu, aby wierzytelność przysługująca przeciwko pozwanej była jedną z wierzytelności, które przeszły na powoda w ramach tego Porozumienia. Co prawda powód do pozwu dołączył poświadczoną za zgodność z oryginałem przez działającego w sprawie pełnomocnika zawodowego kserokopię strony zestawienia z określonym wierszem, w którym wskazane zostało w pierwszej rubryce oznaczenie „(...)”. W tabeli nie ma jednak żadnych informacji dookreślających co zawierają poszczególne rubryki, a także nie wskazano innych danych, które indywidualizowałyby konkretne wierzytelności. Zauważyć również należy, że przedłożona strona nie zawiera opisu rubryk – nie określono w niej informacji dotyczących tego, co stanowi przedłożone zestawienie oraz czy tabela ta jest załącznikiem którejś z zawartych umów, na które powołuje się powód, w szczególności nie połączono w żaden sposób tej strony ze stroną stanowiącą kopie zawartych umów (w szczególności z treści tego sporządzonego w formie tabeli zestawienia nie wynika, iż jest to załącznik do umowy o przelewie wierzytelności).

W ocenie Sądu powód nie wykazał, iż z tytułu umowy pożyczki określonej w uzasadnieniu pozwu, jest on wierzycielem wobec pozwanej, co uzasadniać mogłoby zasadność dochodzonej kwoty.

Zatem, skoro powód nie przedłożył żadnych dowodów, z których jednoznacznie wynikałby fakt posiadania prawa do dochodzonego roszczenia, zasadnym było oddalenie powództwa.